

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra FAGRE ORD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 457. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680117947584/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

kunde høre paa jeres Stemmer, at der var meget hyggeligere her inde!

Johanne sender ham et lyst, taknemligt Nik, men bliver staaende henne hos Irich ved Klaveret.

— Ved du, hvad Irich paastaar? siger hun med Stemmen syngende af Munterhed, — han siger, at han er vis paa, at du er en Russer!

— En Russer? smiler Morten, — taler I om mig?

— Ja, svarer Johanne, for han siger, at du er det mest tungsindige Menneske, han har truffet paa.

— Naa, Irich, ler Morten, sværter du mig?

— Sværter dig? gentager Irich med en silfærdig dyb Stemme, der lyder som en sænket Malnklokkes langsomme, slærede Summen, — nej, men din Kone holder paa, at du egentlig er ingen Ting uden Solskin!

— Det sagde jeg ikke, afbryder Johanne, jeg sagde ikke „ingen Ting“!

— Det skal du ikke tage dig saa nær, min Pige, svarer Morten, — for det første maa du vide, at du aldrig i denne Verden faar dine Ord igen, som du har sagt dem, og for det andet ved Irich ikke noget saa tungsindigt som Solskinnet, — for det tredje synes jeg, at I skulde tale om noget andet, ellers kommer jeg jo til at gaa igen.

— Aa, siger Johanne, lad du os om det! Vi taler nu om, hvad vi har Lyst til! følger hun til og sender Morten et Blik, der er fuldt af kaad Glæde og megen Lykke.

Og Irich ser over paa ham, som havde han endnu ikke sluppet sin Beundring, kun draget den dybere ind i sine Øjne, hvor den staaer som en taaget Drøm.

— Og der har *du* gemt dig! siger Morten og vender sig til Jutta, der sidder i Sofaen tæt ved Døren med Hænderne i et lysgraat, glat Kjøleskød og ser træt og ensom ud.